

KATE BRADLEY

Nevíš,
proč po ní jdou.
Ale víš,
že ji musíš
zachránit.

Malé velké zlo

Malé velké zlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.domino.cz
www.albatrosmedia.cz

Kate Bradley
Malé velké zlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATE BRADLEY

Malé
velké
zlo

KATE BRADLEY

Malé
velké
zlo

2021

*Pro mou matku Jenny
a manžela Brada.
Oba jsou hrdinové.*

Prolog

Svšším nohy přes okraj útesu a podívám se dolů, abych si dokázala představit, jak na pláži leží tvé rozbité tělo. Nikdy mě nepřestane bavit sem chodit. Chodím sem dokonce i v zimě, když zuří bouře a nutí mě držet se řídké trávy z obavy, že i já bych tu mohla zemřít. Sleduji, jak se dole tříští vlny, narážejí do kolmého útesu, hrnou před sebou naplaveniny a odnášejí odpadky, neúnavně, neúnavně, neúnavně.

Pak pracuji na svém pádu. Odzátkuji láhev a chvíli prožívám syrovou bolest své ztráty.

Dřív ke mně přicházeli kolemjdoucí – vidí můj osamocený piknik s vínem a pár centimetrů, které mě dělí od jisté smrti, a myslí si, že se chystám skočit. Už tu byla i policie. Dvakrát mě zadrželi pod záminkou paragrafu 136 zákona o duševním zdraví a hodlali mě poslat na testy, ale můj poslední psychiatr vždycky zasáhl. Řekl jim, že se tak vyrovnávám se zátěží, že všechnen svůj žal a pocity viny natlačím na vrchol útesu. Plete se.

Když doma vystřízlívím, civím celou noc na strop ložnice, zatímco okolní svět spí. Myslím na svá rozhodnutí, otázky se mi v hlavě kroutí jako červi. Znovu si všechno přehrávám, všechno, co jsem udělala, i co jsem neudělala. Co to způsobilo, kolika lidem to ublížilo. Kdo umřel. Vzpomínám, jak se do mě vpíjely modré oči plné bolesti a blížící se smrti. A potom klid.

Vím, že jsem vinna.

Jakmile se unavím nenávisť k sobě samé, uvažuji, co by se stalo, kdybychom se nasetkaly jako planety vychýlené ze svých

oběžných drah. Jak jiný by byl můj život. Přes to se nedokážu přenést – proto nedokážu najít klid.

Pořád si v hlavě převracím, co se nám přihodilo, vzpomínky neustálým přemíláním neblednou. Neúnavně, neúnavně, neúnavně.

Nepotřebuju tenhle útes, abych si připomněla tebe nebo to, co se přihodilo onoho pátečního květnového odpoledne před třemi lety, kdy se všechno, co jsem kdy milovala, rozplynulo dřív, než v sobotu ráno vyšlo slunce.

Přemýšlím, přemýšlím a přemýšlím. Myšlenky na to, co udělám, neúnavně dorážejí na mělčiny mé mysli.

Pátek
08:55
Květen před třemi lety

Jenni

„Ticho! Zapisuji docházku.“ Patnáct minut, šestadvacet teenagerů, jedna docházka. Děkala jsem to mnohokrát, není to nic, co by mi mělo změnit život. Jenomže změnilo, protože tam byla ona.

Když jsem přelítla pohledem žáky na své třídnické hodině, nevšimla jsem si jí hned. Věděla jsem, že už bych je v tuto chvíli měla všechny dobře znát, zvláště když někteří ke mně také pravidelně chodili na matematiku, jenomže po roce učení už bylo jasné, že to pro mě nikdy nebude jednoduché. Pořád jsem bojovala s jejich jmény – bylo jich prostě moc. Finn Taggart byl nápadný svou bujnou rozježenou kšticí a neustálým úsměvem, zrovna v tu chvíli cvrknal papírové kuličky po skupině holek vzadu. Jordana Shirea jsem poznala, protože s výškou přes sto devadesát centimetrů byl jako jeden z mála vyšší než já. Teď jsem ho sledovala, jak svému nejlepšímu kamarádovi hrozí pěstí. Ještě jsem Jordanovi neodpustila minulý týden, kdy uprostřed výkladu zlomků nasadil dokonalý hlas robota a napodobil mě: „Budete matematizováni,“ čímž okamžitě způsobil chaos v celé třídě. Pochopitelně jsem ho vyhodila, ale pořád víc mě trápilo, co tím vlastně myslel. Stále jsem dumala, co se snažil naznačit. Udělala jsem nějakou chybu? Došlo mu, že mám s určitými věcmi potíže? Byla jsem odhodlaná už se tím nezabývat, a tak jsem

odšroubovala víčko láhve, napila se vody a rozhlédla se po místnosti, abych se nemusela zaměřovat zrovna na něj. Nevyspala jsem se dobře a věděla jsem, že bych s ním nejednala férově. Popravdě ráno jsem se vzbudila s hlavou k prasknutí a čerstvými obavami, že se mnou nejspíš není něco v pořádku.

Něco horšího než noční můry z poslední doby.

Nespavost už začínala ohrožovat mou schopnost trénovat – normálně by mi ani žulová zeď nezabránila zaběhnout si před prací obvyklých patnáct mil. Vzhledem k tomu, že s výjimkou kratičkého pobytu v nemocnici před propuštěním z armády jsem v životě nebyla u doktora, jsem si nebyla jistá, co bych měla dělat. Na nespavost nepůsobily bylinné přípravky ani žádné jiné rady, které jsem vyčetla z internetu. Ráno jsem se vlekla do práce a s každým krokem jsem si pořád dokola říkala: *Jsem buben, jsem buben*. Myšlenka nedávala smysl, ale nemohla jsem se jí zbavit. Netušila jsem, co má znamenat a co bych měla cítit. Necítila jsem nic a nedokázala jsem zastavit neúnavný tep svého života.

Pak můj pohled upoutalo dítě v zadní části třídy.

Destiny Millsová seděla sama.

Destiny. Od samého začátku jsem si o ni dělala starosti. Dělat si starosti o ni bylo ostatně lepší, než přemýšlet o sobě.

Ve věkové skupině, kde už byli někteří kluci vyšší než já a některé dívky působily naprosto dospěle, bylo pár jiných, které stále připomínaly děti. Destiny Millsová patřila k těm, jež vypadaly mladší. Zápěstí měla tak útlá, že by je snad přelomil i křivý pohled, tmavé vlnité vlasy si zaplétala do copů a byla menší než ostatní. Ve tváři vynikaly velké pozorné oči a ústa, která se nikdy neusmívala. Nemluvila, pokud nemusela, a to ani s vrstevníky, ani s učiteli. Do školy chodila zřídka, a když už dorazila, u oběda seděla sama, hrála na mobilu, pokud jí to někdo nezakázal, nebo četla pochybné romány. Její nenápadné, tiché chování mohlo znamenat, že zapadne do houfu nevýrazných dětí, jenomže to se nestalo, protože byla výjimečná.

Výjimečná byla hned ze dvou důvodů: za prvé proto, že byla nejchytřejší z celé školy. Chodila do desátého ročníku, což znamenalo, že za rok bude dělat zkoušky. Když před třemi měsíci přišla do školy, udělala rozdílové zkoušky ze všech předmětů na ty nejlepší známky. Učitelé jedničky nerozdávají zrovna snadno, zvláště rok před zkouškami, ale když jsme jí minulý měsíc při zkouškách nanečisto dali všichni jedničky, nejistota z nás spadla a s radostí jsme si přiznali, že je Destiny Millsová zřejmě geniální.

Na Destiny bylo také pozoruhodné, že nežila ve své rodině. Učitelé musejí vědět o ohrožených dětech a já jsem jako třídní učitelka potřebovala dostat víc informací než ostatní. Na rozdíl od většiny dětí v péči státu ale nevyrostala v pěstounské rodině, jelikož sociální služby tvrdily, že ji nelze nikam umístit. Podle nich se přestěhovala z opačného konce země, protože se jim nepodařilo najít jiný dětský domov, který by ji přijal – očividně neustále lhala nejen o sexuálním zneužívání v každém domově, kam ji umístili, ale přinejmenším jednou navíc zapálila vlastní pokoj. Žhárství znamenalo, že ji vyhodnotili jako vysoce rizikovou. Ve škole jsme nikdy dřív žádného žháře neměli, takže nás všechny museli poučit. Pokud to ředitel George Danvers pochopil správně, jestliže Destiny selže i v této škole nebo v novém dětském domově, přesunou ji do nápravného zařízení. Tam určitě s jedničkami studovat nebude.

Pokud nedosáhne skvělých výsledků, možná se nikdy v životě neodrazí ode dna. Od své rekvalifikace jsem hodně dbala na význam vzdělání, které někomu může změnit život. Není to jako v armádě otázka života a smrti, nicméně vzdělání má smysl a toho jsem se držela, abych měla důvod vytrvat. Jako nováček jsem neučila ty nejlepší skupiny, takže Destiny mezi mé žáky nepatřila, ale líbila se mi myšlenka, že škola poskytuje dětem příležitost změnit život. Všichni jsme chtěli pro tu neoblíbenou, ušlápnutou, narušenou dívku to nejlepší.

Zářná budoucnost se ovšem začínala rozplývat. Destiny často chodila za školu, tudíž jsem nečekala, že ji uvidím na třídnické

hodině. Vyhýbala se i řádným hodinám. Zkoušky jsou teď postavené tak, že i kdyby byla sebebystřejší, pokud nebude chodit do školy a unikne jí část předmětu, nemá šanci uspět.

Taková škoda.

Byla jsem vděčná za záminku, že se nemusím postavit Jordani, a zároveň odhodlaná promluvit si s Destiny o její docházce, a tak jsem zamířila k zadní části třídy. Její vystupování v hlučné třídě a snaha působit co nejmenší mi připomněly vyděšeného kraba poustevníka. Je to pravda? Je vyděšená? Nebyla jsem si jistá.

Když jsem se přiblížila, všimla jsem si něčeho dalšího – Destiny Millsová měla kolem oka obrovskou podlitinu. Přešla jsem třídu, odložila svou láhev s vodou a posadila se na lavici. „Jsi v pořádku?“

Zírala na své propletené prsty, třásla se jí brada, ale pokrčila rameny.

„Destiny?“

„Jsem v pohodě.“

Odmíchlala jsem se a přemýšlela, jak s ní nejlépe navázat vztah. Témata jako podlitiny, dětský domov a záškoláctví chtějí svůj čas, jenomže času se učitelům permanentně nedostává. Všechno musejí dělat ve spěchu, protože toho prostě mají moc. Nejsem si jistá, jestli to zhoršilo mou alexithymii, ale nejspíš nepomohlo, že jsem o ní nikomu neřekla. Táta tvrdil, že na tom nesejde, jenom to znamená, že mi to moc nejde s lidmi. Podle něj spousta lidí nedokáže odhadnout, co si druzí myslí, a rozhodně bych neměla dovolit, aby mi to zabránilo chodit ven. Přála jsem si, abych byla veselá a upovídaná jako většina ostatních učitelů, jenomže nejsem, nemám co říct. Znovu jsem si představila buben – duní, protože je prázdný.

Možná jsem *já* takový buben.

Destiny se kousala do rtu a těkala pohledem všude možně, jen aby se na mě nemusela podívat. Zazvonilo na první přestávku. Všichni se hrnuli ven, ale já jsem tomu nevěnovala pozornost –

ještě jsem se jí ani nestačila zeptat na tu modřinu. „Jak jsi přišla k té podlitině?“

Destiny vyskočila s taškou v ruce a ve snaze dostat se rychle ven s ní praštila do lavice. Byla jsem rychlejší, postavila jsem se jí do cesty, aby nemohla odejít. Kolem nás se ozývaly rány, někdo bouchl do dveří, až narazily do zdi, z chodby se nesla kakofonie hluku, skřípání židlí a pokřik, jak se žáci chaoticky snažili včas se přesunout na další hodinu.

Počkala jsem, dokud z třídnické hodiny všichni neodešli. „To oko tě musí bolet,“ pronesla jsem a podívala se zblízka na zelenožlutou, už blednoucí podlitinu. Také jsem si všimla, že má blízko oka ranku. Ať už Destiny dostala čímkoli, byla to tvrdá rána. „Co se ti stalo? Proto jsi nebyla celý týden ve škole?“

Pokrčila rameny. Právě když zase vyrazila ke dveřím, zazvonil jí v batohu telefon. Vyskočila, vytáhla ho rozechvělýma rukama, podívala se na číslo a zakňourala jako raněná laň.

Zneklidnilo mě to. „Destiny? Co se děje?“

„Musím jít, slečno,“ prohlásila chraplavým hlasem, zatímco z tváře jí vyprchala všechna barva.

Moje postižení znamenalo, že jsem nedokázala věci správně procítit, a s ohledem na to, že jsem neznala „plné spektrum emocí“, jak tomu říkal doktor v nemocnici, bylo pro mě těžké rozpoznat, jak se druzí cítí. Tady jsem ale nemohla předstírat, že nevím, co se děje. Tentokrát jsem své postižení nemohla využít jako výmluvu. Ze svých čtyřiceti let jsem byla jen dva roky učitelkou, ale za celý život jsem neviděla žádné dítě, z něhož by jako tehdy z Destiny čísel tak ryzí strach. Viděla jsem, že se podobně tváří dospělí chlapi pod palbou, ale to je něco jiného. Válka je náročná, je pro dospělé. Ale opravdový strach ve třídě? Při tom pohledu se mi zrychlil tep. „Ve škole žádné telefonování.“

Musím, vyhrkla, než se odvrátila. „To jsem já – Cukroušek.“

Cukroušek? Proč se dítě takhle hlásí do telefonu? Ztěžka jsem dosedla na lavici a založila si paže, aby jí došlo, že nehodlám

nikam odejít. A taky že ne – měla jsem volnou hodinu, takže jsem si mohla dát na čas.

Otočila se a vrhla na mě dotčený pohled, pak se odvrátila zpátky k oknu. Vstala jsem a také se zadívala z okna, ale nic mě neupoutalo. Pak jsem si všimla, že má u nohou loužičku. Destiny se pomočila. Co je ale horší – asi si toho nevšimla, nebo jí na tom nesešlo. Pronesla do telefonu cosi, co jsem nezachytila. Pak šeptala dál a mně došlo, že se bojí. „Ne, prosím, to je jenom slečna Walesová.“ Hlas jí zněl jako kňučení týraného psa.

Proč o mně mluví? Při pohledu na moč na podlaze i z obav v jejím hlase se mi také svíral močový měchýř.

Pomyslela jsem si: *zabav jí ten telefon*. Natáhla jsem se pro něj, když řekla: „Je hodná, nech to být!“ Otočila se ke mně a ukázala ven. Před školní branou stála dodávka. Destiny zakryla telefon dlaní a pronesla: „Je mi líto, slečno.“

Potom se znovu odvrátila a dodala: *Utíkejte*.

Pátek 9:15

Jenni

Rozběhla jsem se.

Podrážky polobotek duněly po prázdné chodbě – bum, bum, bum. Všichni byli na hodině a ve škole panoval klid.

Dlouhou chodbu jsem přeběhla za pár vteřin. Prohnala jsem se recepcí, aniž bych si všimla recepční za přepážkou. Přes vstupní halu. Rozrazila jsem dvojité vchodové dveře a seběhla tři schody na příjezdovou cestu.

Ledový vítr mi bičoval tváře, ale oči jsem měla jen pro prostornou dodávku Ford Transit. Bílou. Čistou. Z předních sedadel přímo na mě civěli dva muži. Zaparkovali o kousek dál na příjezdové cestě, ale když jsem se k nim rozběhla, začali túrovat motor a vyrazili přímo ke mně.

Uskočila jsem na trávník právě včas, cítila jsem, jak mi na botu dopadá šterk odražený od předního kola. Kola s lesklými disky. Auto se smykem obrátilo a pak rychle ujíždělo na ulici. Na zadních dveřích se pohupoval mohutný visací zámeček.

Teprve když dodávka odjela, všimla jsem si, že za ní s otevřenými ústy zírá Aaron Vaughn z jedenácté třídy. „Slečno! To je hrůza! Jste v pořádku?“

„Všiml sis poznávací značky?“

Tvář se mu zachmuřila. Pokrčil rameny a do hlasu se mu vrátil obvyklý přídrzlý podtón. „Ničeho sem si nevšiml, slečno.“

„Tak padej, jdeš pozdě.“

Ohlédl se přes rameno, prchavé kamarádství pominulo a vše se vrátilo do původního stavu.

Pátek 9:25

Jenni

Destiny.

Uvědomila jsem si, že ve třídě číslo dvanáct stojí Destiny pořád v loužičce vlastní moči.

Prohnala jsem se zpátky kolem recepcce a utíkala po tiché chodbě.

Destiny byla stále v mé třídě a pomocí papírových kapesníků z mého stolu vytírala podlahu.

„Ukaž, pomůžu ti.“ Vzala jsem si od ní kus papíru a vysušila podlahu. „Nejlepší bude, když tě zavedu k paní Hodgesové.“

Poté, co školní zdravotnický tým zredukovali ze šesti osob na dvě, se funkce Terri Hodgesové nejmíc blížila zdravotní sestře. Měla na starost recepci, za kterou se ovšem nacházela menší místnost s lehátkem, kde končily děti se zvýšenou teplotou, natlučenou hlavou nebo krvácením z nosu. K místnosti patřila i příslušná funkce. Tu ženu jsem vlastně moc neznala, pracovala jsem v oddělení matematiky a opouštěla ho jen zřídkka. Všimla jsem si, že ostatní učitelé, kteří nastoupili do školy zároveň se mnou, už teď zřejmě všechny znají a veškerý volný čas tráví ve sborovně, kde si během oběda vesele povídají. Já jsem se držela stranou, bylo to tak lepší. Nemohla jsem se alespoň splést v tom, jak něco mysleli, třeba když se učitel přírodopisu Paul Goods vyjadřoval sarkasticky o zástupci ředitele, ovšem já jsem

se domnívala, že mluví vážně, takže na mě všichni zírali, jako bych spadla z Marsu. V armádě to takové nebylo.

Doufala jsem, že je Terri laskavá.

Usoudila jsem, že Destiny můžu nechat u Terri, ale musím celý incident zároveň nahlásit. Jelikož jsme přišli o pracovníka ost-
rahy, odpovědnost za bezpečí studentů převzala Mary Nightin-
galeová, jedna ze dvou vedoucích oddělení. Možná ale učí. Po-
dívala jsem se na hodinky – pořád mi zbývalo dvacet minut do
začátku další hodiny.

Destiny si oblékla bundu. „Kam jdeš?“ zeptala jsem se.

„Musím jít, slečno, promiňte...“ Rozhlížela se na všechny
strany, jako by chtěla vyjádřit svou úzkost.

„Odvedu tě na ošetrovnu. Paní Hodgesová tam pro tebe třeba
bude mít nějakou náhradní sukni.“

Destiny si pohrávala se zipem bundy, pak se zadívala z okna.
Viděla jsem, že dumá, jestli mě má poslechnout, nebo radši zmi-
zet.

Otočila jsem se a s hlavou hrdě vztyčenou se vydala chodbou,
abych dala najevo, že s ní nehodlám debatovat a že musí jít za
mnou. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy jsem byla v roli desátní-
ka a s mou hodností se pojila autorita: vzpomínka mi najednou
připadala hodně vzdálená. Cítila jsem tlak na hrudi, ale rozhod-
la se, že si ho nebudu všímat. Potřebovala jsem zůstat odměřená,
čím víc, tím líp.

Terri Hodgesovou jsme našly na recepci, kde zřejmě telefo-
novala s nějakým úzkostným rodičem. Vyčkávaly jsme, ale na-
konec jsem jí musela říct o Destinyině „nehodě“, dokonce se mi
podařilo ve vzduchu naznačit i uvozovky, abych ji trochu popo-
hнала. Terri domluvila a vystartovala jako lokomotiva, až se jí
dmulo mohutné poprsí. „Tak pojd', drahoušku, tady jsi v bezpečí.
Slečnu necháme jít učit.“

Učit. Sice se mi nechtělo Destiny opustit, ale musela jsem jít.
Jednu věc má učitelství společnou s armádou: člověk se nesmí

opozdit. „Jenom jedna věc,“ zašeptala jsem Terri, „napíšu o tom všem zprávu, ale měla byste vědět, že Destiny mimo školu zřejmě není v bezpečí. Mohla byste ji mít pořád na očích? Obávám se, že je opravdu...“ Pomyslela jsem na zámek na zadních dveřích dodávky. „*Opravdu* zranitelná. Myslíte, že to zvládnete? Je důležité, aby neutekla. Pokud dneska zmizí, možná už se nikdy nevrátí.“

„To je to tak zlé?“

„Podívejte se na její oko.“

Terri uposlechla, načež přikývla a dotkla se mé paže.

Nebyla jsem si jistá, co to má znamenat, ale viděla jsem, že se o Destiny zajímá, a tak jsem usoudila, že mi uvěřila.

Pátek 9:54

Jenni

Brala jsem schody po dvou, ale svou třídu jsem slyšela ještě dřív, než jsem dorazila nahoru. Když jsem procházela kolem vedlejší třídy, můj kolega Steve Fuller, vedoucí oddělení matematiky a druhý zástupce ředitele, stál ve dveřích. Vrhł po mně významný pohled, který zcela jistě něco znamenal, načež zavřel dveře a znemožnil mi další výhled na své žáky, kteří už všichni tiše pracovali v lavicích. Měla jsem pocit, že je to další bolestná připomínka, že učení prostě nezvládám – nebo alespoň že si to myslí *on*.

Uvažovala jsem, jestli je fér nechat po škole celou třídu, ale pak mi došlo, že devátáci za můj pozdní příchod nemůžou.

„Člověk nemůže doufat, že se budete chovat slušně...“ mumlala jsem pět metrů přede dveřmi do třídy, kam už jsem v duchu vstupovala.

Právě *tuhle* chvíli si pamatuji, tuhle víc než jiné, k nimž došlo v následujících hodinách, tato totiž změnila život mně i všem v mém okolí, protože přesně v tento okamžik zařadovala náhoda. Všechno ostatní v tomto vyprávění už je záležitostí volby, to musím uznat, ačkoli pro mě to bylo ve stylu Ber, nebo nech být: Destiny se přede mnou počürala, předestřela mi svou hrůzu tak jasně, jako by mi stiskla ruce a prosila mě o pomoc. Vidět a rozhodnout se nejednat je možná volba pro lenivé, chladné

zbabělce, ale já taková nejsem. Ačkoli ale jsem součtem svých jednotlivých částí, uznávám, že má rozhodnutí jsou stále rozhodnutími.

Nijak jsem ovšem neplánovala, že vyhlédnu z okna prvního patra, a to jen pár metrů od své třídy. Kdybych neotočila hlavu a nepodívala se z okna, trajektorie mého života by se možná nevychýlila z nastoleného směru. Udržela bych si místo, můj vztah s Destiny by neprobíral tisk a neskončila bych ve vězení. Nebohá Destiny by pokračovala na své žalostné pouti jako tisícovky dětí, které proklouznou sítí systému a nečeká na ně nic dobrého.

Nemusela jsem se podívat z okna chodby horního patra.

Ale udělala jsem to.

Pátek 9:58

Jenni

Rozběhla jsem se.

Zpátky chodbou, dolů po schodech, tentokrát jsem je brala po třech. Dál spodní chodbou. Kolem Terri jsem vyrazila na příjezdovou cestu.

„Destiny!“ zakřičela jsem. „Vrať se zpátky.“

Destiny mířila k hlavní bráně. Nekráčela rovně, ale motala se, jako by jí cloumaly nárazy větru.

Dodávka stála, ale kouřilo se jí z výfuku a slyšela jsem běžící motor. Byla připravená odjet.

Jakmile Destiny zaslechla můj hlas, zastavila se a otočila. Když jsem se přiblížila, měla jsem pocit, že je rozčilená. Nebyla jsem si jistá, ale tvář měla zkrivenou a ruce zaťaté v pěst. Pořád na sobě měla stejnou sukni. V duchu se mi přehrála scéna, jak Terri odchází pro suchý kus oblečení a Destiny míří ven.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se jí a sevřela jí ramena. Vzhledla jsem a viděla, že se dveře na straně spolujezdce otevírají. Objevila se mohutná potetovaná paže, pak se vynořila noha v šedých teplácích a černých teniskách. Na nic jsem nečekala. Stiskla jsem Destiny – rázněji, než bych byla chtěla – a v běhu ji vlekla zpátky ke škole. Vybavuji si, že nekladla velký odpor, ale kňourala a protestovala, jako by ji zraňovalo, že jsem ji nechal odejít.

Uslyšela jsem za námi kroky, které běžely rychleji. V armádě jsem se naučila nikdy neohlížet. Když závodím v Ironmanovi, prostě se ženu kupředu. Proto jsem za sebou vlekla Destiny ještě usilovněji, pevně jí svírala rameno a poháněla ji dopředu celou vahou svého těla.

Když jsme se dostaly ke schodišti, Destiny se znovu ohlédla a vykřikla.

Já jsem pohled zpátky neriskovala.

Vši silou jsem vtlačila Destiny zpátky do školy.

Pak jsem zacvakla velké západky a zamkla vstupní dveře.

Hnal se za námi jakýsi chlap a zastavil se až u částečně prosklených dveří. Zarazil se těsně u nich a svým dechem zamlžil sklo. Byl to mohutný muž se světlou pletí a širokými rameny vytrénovanými z posilovny. Nebyl ovšem tak vysoký jako já, mohl měřit tak sto osmdesát. Měl velkou vyholenou hlavu a bez mrknutí na mě zíral prasečími očky. Krk měl silný jako poleno a u kořene nosu jsem zaznamenala zploštělou část, jako by schytil příliš mnoho ran.

Opřela jsem se o dveře a vzdorovitě zvedla bradu. „Vypadněte odsud,“ řekla jsem mu přes sklo a nespouštěla ho z očí.

Terri za mnou se na něco ptala, ale já jsem ji ignorovala. Místo toho jsem se soustředila na něj: naše obličejje dělilo jen pár centimetrů, on ten svůj musel zvednout, aby se mi mohl podívat do očí. Civěl na mě a vpaloval se do mě šedýma očima, jako by byl mnou znechucený. Jako bych mu dokázala číst myšlenky. Bylo mi jasné, že kdyby bezpečnostní sklo nebylo zpevněné drátěnou vložkou, rozbil by ho vlastní hlavou, jen aby se ke mně dostal. Praštila jsem do skla přímo před jeho obličejem – agrese za agrese. *Nesnaž se mi vyhrožovat, zlatíčko: nejsem žádná Barbie.* „Zmizte, vypadněte, tohle je školní pozemek. *Okamžitě volám policii.*“

Pořád se do mě přes sklo vpíjel světlýma očima bez jediného mrknutí. Pak si vyhrnul mikinu a ukázalo se, že má za pasem tepláků zastrčenou pistoli.

Zatímco jsem na ni zírala, lehce se předklonil, překonal tu maličkou mezeru, která nás dělila, a pomalu olízl sklo slizkým jazykem. Přímo před očima mi zůstala cestička po jeho slinách.

Když jsem později po zadržení vysvětlovala své činy, tvrdila jsem, že jsem byla vyděšená. To bylo důležité. To byla má obhajoba.

Jenomže zároveň to byla lež.

Jistě, ten chlap mě vyvedl z míry. Z toho, jak na mě před odchodem mrkl, se mi zvedal žaludek.

Ale vyděšená?

Ne.

Myslím, že poprvé po dlouhé době jsem si připadala naživu.

Pátek 10:10

Jenni

Poté, co jsem na chodbě seřvala Terri, že nechala Destiny vyjít ven, když jsem jí přitom výslovně kladla na srdce, aby ji nespouštěla z očí, vyběhl ze dveří své pracovny ředitel George Danvers. „Slečno Walesová, pojdte prosím na chvílku do mé kanceláře.“

„Nemůžu. Čeká na mě třída.“

George se podíval na Destiny, která se opírala o zeď se sklopenou hlavou a schouleným tělem, pak se zahleděl na Terri, jež tam postávala se zrudlou tváří a s pláčem na krajíčku. Zhluboka se nadechl a oslovil ji. „Podívejte se, prosím, kdo má teď volno, a požádejte, ať dohlédne na třídu slečny Walesové.“ Pak se obrátil ke mně. „Slečno Walesová.“ Ustoupil ke straně a otevřenou dlaní mi naznačoval, abych vstoupila do dveří jeho kanceláře. „Byla byste tak laskavá?“

Kde mám nechat Destiny? Nemohla jsem ji spustit z očí a stěží jsem mohla věřit Terri, ale to, co jsem potřebovala řediteli sdělit, nemůžu vyslovit před ní.

George to vyřešil za mě. „Destiny Millsová, na které hodině máš teď být?“

„Na zeměpise.“

Obrátil se na Terri. „Paní Hodgesová, mohla byste...?“

Terri si položila ruku na bok a se zdviženým obočím a tónem, který jsem si neuměla úplně zařadit, pronesla: „Slečna

Walesová navrhla, abych jí nejdřív našla jinou sukni. Pokud ji vezmu s sebou, budu muset zavřít recepci, a já recepci zavírat nesmím.“

George sklopil zrak k Destinyině sukni, ale nereagoval, jenom poděkoval Terri za pomoc.

Hned po vstupu do Georgeovy kanceláře jsem začala vše vysvětlovat, ale zarazil mě zdviženou rukou. „Ne, ještě ne, Jenni. Víím, že je pro vás učení nové, a chápu, že to pro vás není snadné, ale toto je opravdu nepřijatelné. Nemůžete – *nikdy* – nechat třídu bez dozoru. Je vám to jasné?“

„Právě na mě mířili pistolí.“

George byl pověstný tím, že umí v klidu zvládnout jakoukoli situaci. Viděla jsem, jak jeden student ohrožoval nožem jiného žáka, ale ani tehdy George neznervózněl a nezpanikařil, prostě jenom studenta zneškodnil. Ano, George dokázal zvládnout le-dacos, ale dokonce i jemu se malinko rozšířily zorničky.

Zavolal své sekretářce a při tom na mě hleděl. „Sylvio, kontaktujte Stevea Wicharda a řekněte, že tu máme naléhavou situaci.“ Chvilí bylo ticho, načež dodal: „Nemůžu. Vlastně... řekněte mu, že to budu muset odložit na později. Ověřte, prosím, kdy bude mít volno, a změňte mi schůzku v diáři.“

Pak George obrátil své vlídné hnědé oči ke mně a řekl: „Povězte mi, co se stalo, pak zavoláme policii.“

Všechno jsem mu vylíčila, nato ke mně přistrčil telefonní přístroj, vytočila jsem 999 a policie dorazila ještě dřív, než se Georgeovi a jeho sekretářce podařilo zajistit suplování za mé hodiny až do oběda a uvařit nám sladký čaj. Nepotřebovala jsem v čaji cukr, ale vzhledem ke své výšce a pekáči buchet na břišce, kterým jsem strčila do kapsy všechny muže kolem, jsem jen zřídkakdy zažívala, že by se mnou jednali v rukavičkách, a tak jsem tu laskavost přijala.

George jsem měla vždycky ráda a uznávala ho. Navzdory událostem, k nimž došlo jen tři dny poté, co jsem proti němu seděla a popíjela sladký čaj s mlékem, událostem, jež ho dostaly do

nemocnice, stály ho místo a ukončily jeho kariéru, bych si ráda myslela, že nelituje, že mi dal šanci a zaměstnal mě.

Nemůžu to ovšem vědět. Naučila jsem se, že mezi tím, co bych si ráda myslela a co si lidé opravdu myslí, je často dost velký rozdíl.

Zatímco jsme čekali na policii, usrkával čaj. „Co přesně myslíte, že se děje, Jenni?“

„Nevím. Něco divného. Destiny je opravdu vyděšená. A je zranitelná.“

„Ještě jsme nezavolali na sociální péči, měli bychom to udělat teď.“

A také to udělal.

Pátek

10:52

Jenni

Dorazili dva policisté, strážník Hollinge, ryšavý polda, který budil dojem, že mu ještě teče mléko po bradě, a dále žena mého věku, strážnice Gladová, jež na nás zírala bez jediného mrknutí.

George mě představil a vylíčil jim můj příběh. Nakonec jim sdělil, že čeká, až se mu ozvou z oddělení sociální péče, kam zavolal Destinyině sociálnímu pracovníkovi. Také jsme zavolali na centrálu odboru sociálně-právní ochrany dětí a pečlivě vyplnili požadovaný online dotazník, aby se informace o ohrožení dostala ke všem zainteresovaným.

Gladová si pročítala dotazník na Georgeově počítači, zatímco Hollinge zapisoval mou výpověď. Na konci každé pracovní rukopisem napsané stránky jsem musela podpisem stvrdit, že s jejím zněním souhlasím. Když jsem se dostala k pistoli, sepisovali jsme už třetí stranu. „Byl to Glock, nejspíš devítka.“

Hollinge a Gladová si vyměnili pohled.

„Jak to víte?“ zeptala se Gladová.

„No, nejsem si jistá. Pochopitelně to mohla být i sedmnáctka.“

„Ne, jak to, že víte tolik o zbraních?“

Vysvětlila jsem, kde jsem ke zbraním přišla. „Spoustu let jsem sloužila jako desátník v britské armádě, mám za sebou mise na pozici frontového zdravotníka i v boji, byla jsem v Severním Irsku

i v Iráku. Součástí mé výzbroje byla puška SA80, ale o zbraně obecně jsem se zajímala vždycky.“

George se chystal něco říct, ale pak se zarazil. Přišlo mi, jako by se chtěl na něco zeptat, položit stejnou otázku jako všichni ostatní.

„Chcete se zeptat, jestli jsem někoho zabila? Ano, zabila, ale výhradně ve službě vlasti.“

George zamrkal a slyšitelně vtáhl vzduch do játrově zbarvených nosních dírek. „Vlastně jsem se chtěl zeptat, jestli nechcete ještě šálek čaje. Já... dělal jsem si starosti, jestli vás pohled na pistoli nevyděsil, ovšem... teď si uvědomuji, že...“

„Ne, Georgi, nevyděsil. Stříleli na mě už mockrát. Spíš mě napadlo, že tu zbraň nenosí na moc rozumném místě. Glock je pořádně těžká pistole, snadno by mu mohla z tepláků vypadnout. Připadalo mi, že nemá moc zkušeností. Ačkoli,“ znovu jsem si vybavila ten slizký jazyk, „to byl zapálený protivník.“

Všichni se po sobě podívali, ale pak už jsem mohla pokračovat ve výpovědi bez dalších otázek. Když jsem se dostala ke konci, zeptala jsem se, co se bude dít dál.

„Budeme si také muset promluvit se sociálními pracovníky,“ odpověděla Gladová. „Pokud se k vám dostanou dřív, požádejte je, prosím, aby nás kontaktovali.“ Předala mně i Georgeovi vizitku, na niž napsala kontaktní číslo. „Pochopitelně nás to znepokojuje. Vyhlásíme po dodávce pátrání, ovšem bez poznávací značky bude obtížné bílý transit vystopovat. Rádi bychom, abyste se dnes nebo zítra zastavila na stanici, zkusíme vytvořit podobu člověka, kterého jste viděla. Pak ji můžeme prohnat počítačem a uvidíme, jestli něco vyhodí.“

„Ale co dál? Destiny přece potřebuje ochranu právě teď?“

„Jak jsem říkala, spojíme se se sociálními pracovníky.“

„Ona nepotřebuje, abyste se s někým spojovali, potřebuje vaši ochranu.“

„Pokud si myslíte, že jí můžeme poskytnout nepřetržitou ostrahu,“ pronesla, „pak se mýlíte. Pochopitelně budeme potře-

bovat vyslechnout i tu dívku, ale na stanici s ní může přijít sociální pracovník nebo nějaký jiný vhodný dospělý. Musíme znát i její pohled na věc. Právě teď nemůžeme dělat nic víc.“

Gladová vstala, Hollinge ji následoval a oba poděkovali Georgeovi za čaj.

„Přece musí být i jiná možnost?“ naléhala jsem. „Něco, co jí pomůže po skončení vyučování?“

„Destiny pravděpodobně ví, o koho jde. Až ji vyslechneme, můžeme vydat příkaz k předvedení, zadržet je a vyslechnout, možná i začít pátrat po té pistoli.“

„Ale co se bude dít dneska?“

Gladová zněla neoblomně. „Počkáme, co na to řeknou z oddělení sociální péče.“

Pátek 11:50

Jenni

Ukončila jsem hodinu o pár minut dříve, takže v okamžiku, kdy zazvonilo, jsem už stála u Georgeových dveří. Než jsem zaklepala, ověřila jsem si, že policejní auto z příjezdové cesty zmiželo. Ačkoli jsem tušila, že se tu policisté nebudou zdržovat, nechtěla jsem riskovat, že se s nimi znovu potkám. Nelíbilo se mi, jak se na mě Gladová dívá. Možná jsou pro policajty prostě všichni podezřelí, možná měla ve zvyku mračit se na každého, jako by se jí chystal štípnout peněženku.

George otevřel dveře a povzdechl si. „Jenni, drahá.“

„Už je tu sociální pracovník?“

„Ještě ne. Nechtějí mi říct, kdy přijedou, prostě se tu objeví, až budou mít čas.“

„A můžu se s nimi setkat, až dorazí?“

„Budete učit.“ Podíval se na hodinky. „Myslel jsem, že teď máte hodinu.“

„Nemohl by za mě někdo suplovat?“

„Jenni, vy tu máte učit, ne pobíhat, jako byste měla na starosti krizový management.“

„Ale kdyby někdo zaskočil jen na patnáct minut, mohla bych...“

„A kde bych ten záskok vzal? Ráno jste měla volno, pak máte volnou šestou hodinu a to je všechno. Kromě toho Sal už je úplně

schvácená, jak za vás dneska sháněla suplování – věděla jste, že druhou a třetí hodinu za vás musela vzít ona? Tři učitelé jsou dlouhodobě uvolnění a dva další dnes zavolali, že jsou nemocní – nikoho dalšího nemáme. Rozpočet už tak krvácí, protože najímám dva učitele přes agenturu. Vy odučíte svou hodinu a já se postarám o sociální pracovníky. Ujišťuji vás, že se dovědí o všem, co se dnes přihodilo.“

Zvedl ruku. „Co nejzdvořileji teď zavřu dveře své kanceláře. Nevím, jestli vám to už došlo, má milá, ale potřebuji, abyste šla. Musím teď zavolat svému šéfovi, protože jsem s ním kvůli téhle katastrofě zrušil schůzku, a sypat si popel na hlavu. Buďte tedy *prosím* tak laskava a dopřejte mi prostor, někteří z nás si totiž cení vztahů s nadřízenými a udělají všechno pro to, aby zůstaly dobré.“

Vřele se na mě usmál a pak velmi pomalu, ale rázně zavřel dveře.

Pátek 12:41

Jenni

Vrátila jsem se zpátky do Georgeovy kanceláře, ovšem tentokrát jsem se probjovala dovnitř.

„Ne. Když tu teď byl Destinyin sociální pracovník, viděl ji a setkal se se mnou, musíte pochopit, že tu dál nemáme co řešit,“ pronesl George klidně. „Stačí, Jenni. *Stačí.*“

„Nestačí,“ naléhala jsem. „Ten chlap měl sakra pistoli!“

„To už jste říkala. Nehodlám to celé znovu procházet. Udělal jsem, co bylo v mých silách. Musím se něčeho najít, než se budu snažit dodělat miliardu dalších věcí, na které se potřebuju soustředit.“

„Ale...“

„Žádné ale. Už jsem tomu věnoval velkou část dne, nejdřív s vámi, pak s policií, nakonec s Destinyiným sociálním pracovníkem. A ať už si myslíte cokoli, tahle škola musí pořád fungovat pro těch dalších 1 108 dětí, které tu máme.“

„Kde je Destiny teď?“

„Dohlíží na ni Mary.“ Zvedl dlaň. „Ne – ani to nevyslovujte. Pokud nebudeme věřit, že zástupkyně ředitele dokáže udržet jednu žákyni pod zámkem, pak je tahle škola ztracená. A teď běžte a dejte si oběd s vědomím, že je Destiny v dobrých rukách.“

Založila jsem si paže a stála na svém. „Nemůžu uvěřit, že tu byli z oddělení sociální péče a nechali to prostě být. Nikdy jsem

ani náznakem nezaznamenala, že by byla... Jak že jste Destiny nazval?“

„Já ne,“ prohlásil obezřetně, „sociální péče. Použili slova *chorobná lhářka*.“

„A vy tomu věříte?“

„Na to jste se už ptala, přestože jste její třídní učitelka a víte, co má za sebou.“ George si povzdechl a projel prsty prošeďivé vlasy. „Dobře, vyhrála jste. Dám vám minutu, takže pojdte dál, ale nesedejte si.“ Zavřel dveře a posadil se za stůl. „Podívejte se, já s tím nic nezmužu. Jak už jsem říkal, je to jejich názor. A Jenni? Oni ji znají nejlépe, má milá.“ V tom vlídném oslovení jsem zaslechla náznak takřka vymizelého yorkshirského přízvuku. „Destiny je víceméně v péči sociálních služeb od svých šesti let. Je pochopitelné, že má problémy. A ty problémy se projevují právě takhle – vymýšlí si, aby získala pozornost.“

„Ale já jsem je viděla! Pořád vám to opakuju! Ona mi nic neřekla. Vlastně se chystala do té dodávky nastoupit. Není to její fantazie a já zatraceně dobře vím, že ani moje. To jim nesejde ani na té podělané pistoli?“

„To je v rukou policie. Přestaňte křičet, Jenni, začíná to vypadat, jako by vám přeskočilo, má drahá.“

„Ne. Co si o té pistoli myslí sociální pracovník?“

George nevypadal nadšeně. „Ptal se na vás. Řekl jsem mu, že jste byla v armádě.“

Měla jsem pocit, jako by mě strčil do ledové vody. Na okamžik se mi nedostávalo dechu. „Tak tohle si myslíte? Že proto vidím všude zbraně?“

„Nezáleží na tom, co si myslí sociální pracovník. Policie po těch mužích pátrá, protože to je její práce, a sociální pracovník má zase na starosti péči o Destiny. Všichni dělají přesně to, co mají – ovšem až na vás.“

Ignorovala jsem ho. „Ale na tom, co si její sociální pracovník myslí, přece záleží. Hodně na tom záleží, protože právě on

rozhodne, jestli je Destiny v ohrožení. A ohrožuje ji zrovna existence té pistole.“

„Destiny byla v ohrožení včera, předevcírem i den předtím. Má svého sociálního pracovníka od chvíle, kdy se narodila.“ Jeho hlas zněl unaveně.

„To neznamená, že není v nebezpečí teď.“

George si sundal brýle a promnul obličej. „Dorazil během hodiny a hned si s ní promluvil.“

„Myslím, že berete na lehkou váhu nebezpečnost ozbrojeného muže.“

George se suše a bez známky pobavení zasmál. „Ach, Jenni. Myslím, že z ničeho takového mě ještě neobvinili. Policie vám nestačí, má drahá?“

„Jak dobře ji ten sociální pracovník vlastně zná?“

„Není to její kmenový pracovník, ale dnes má na starosti naléhavé případy.“

„Takže ji vůbec nezná.“

„Pročetl si její spis a rozhodně to vypadalo, že je s jejím případem dobře obeznámený. Dokonce nabídl, že ji hned odveze domů. Zůstala tu jen proto, že má slabou docházku. A tak jsem si říkal, že bude lepší, když nezmešká další hodiny. Doplní všechno do jejího spisu a slíbil, že na ni dohlédne. Řekněte mi, co dalšího by sociální péče měla ještě dělat?“

Hleděla jsem z okna, ale stěží jsem vnímala kosý výhled na školní pozemek, stromy v dálce a kupící se bouřková mračna. Všechno mi to s ohledem na situaci připadalo nepřesvědčivé a nedostatečné.

„Podívejte, učit je těžké. Něco o tom vím, dělám to už třicet let. Nastoupila jste v těžké době, ještě nikdy jsme neměli tak napjatý rozpočet. Možná si to neuvědomujete, ale když jsme vás přijali, musel jsem zredukovat na polovinu oddělení dramatické výchovy, abych udržel dost učitelů na hlavní předměty.“ Musel si všimnout, jak jsem sebou trhla. „Omlouvám se. Nechtěl jsem vám to říkat, ale pokud máte vztek na to, jak se věci mají, proč